

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΓ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 14ῃ μηνός Μαΐου

Ποίημα Ἀντωνίου Μάρκου, ἐν Χανίοις καί ἔτει 1985, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 35ετίας ἀπὸ τῆς μακαρίας τοῦ ἁγ. Ματθαίου κοιμήσεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Δεῦτε Ὁρθόδοξοι πάντες πανηγυρίσωμεν/, ἐν τῇ σεπτῇ κοιμήσει Ἱεράρχου Ματθαίου/, τοῦ κοσμήσαντος τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν/ καὶ δοχείου δειχθέντος τῆς Χάριτος/. Τοῦ θεαρέστως βαδίσαντος ἐπὶ γῆς/ καὶ εἰς οὐρανὸν μετατεθέντος σήμερον.

Ἡ Κρήτη σύμπασα χαίρει τῇ τελειώσει σου/, ὅτι αὐτὴ ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς ἢ πατρίς σου/, συγχαίρει δέ καὶ ταύτη Χρυσοπηγῆς/ τὸ ἱερόν καὶ σεπτὸν μοναστήριον/, ἐν ᾧ εὐσέβειαν τὸ πρῶτον ἐκδιδαχθεὶς/ Ἀλεξανδρεία ἐπορεύθης ὕστερον.

Ἀλεξανδρείας ὁ θρόνος, Πάτερ, σεμνύνεται/, ὡς Ἱεροσολύμων, ἐπὶ τῇ σῇ παρουσίᾳ/. Ἐκεῖ γὰρ τὴν σοφίαν τὴν τοῦ Θεοῦ/, ἐν τῇ Σχολῇ τῇ τοῦ Σταυροῦ ἐμαθήτευσας/, Ἱερωσύνης ἐδέχθης τὸν θησαυρόν/ καὶ ἐν τοῦ Κυρίου τὸν Τάφον διηκόνησας.

Τῆς Θεοτόκου τὸ ὄρος, Πάτερ, σ' ἐδέξατο/, ὅτε τῷ Νεκταρίῳ τὸ σοφῶ ὑπετάγης/, ἀρνούμενος τὸν κόσμον καὶ τὰ αὐτοῦ/ καὶ σπηλαίου δεικνύμενος κάτοικος/, ἐν ᾧ ἀσκήσει τὰ πάθη καταβαλῶν/, οὐρανίων ἠξιώθης ἀντιδόσεων.

Τὴν Ἐκκλησίαν στηρίζων, Ματθαῖε Ὅσιε/, μονὰς ἀνήγειρας δύο, Σωτῆρος καὶ Θεοτόκου/, ἐν κώμῃ τῆς Κερατέας, ἐν οἷς πολλοί/ μονασταὶ καὶ μονάζουσαι/ ἤσκησαν, Πάτερ, μιμούμενοι τὸ σόν/ θεοφιλές τε καὶ ἅγιον παράδειγμα.

Ὡς ἀληθῆς Ἱεράρχης, Πάτερ, κηδόμενος/ τῆς σῆς Μητρός Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαχόντος ποιμνίου/, ἀνέδειξας ἀξιούς ἱερουργούς καὶ ἀρχιθύτας, μακάριε/, ἐφ' οἷς τὴν δοθεῖσαν σοι διαδοχὴν/, διὰ τῶν σῶν χειρῶν μετέδωκας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τεθεμελίωσαι, Πάτερ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως, διὸ καὶ τὸ σόν πνευματικὸν οἰκοδόμημα, ἐδείχθη στερεόν καὶ ἴσχυσεν τῶν κατ' αὐτοῦ προσβολῶν τοῦ ἀντικειμένου. Αἱ μὲν ὑπὸ σοῦ ἰδρυθεῖσαι μοναὶ, μεγάλα ἀνεδείχθησαν κέντρα Ὁρθοδοξίας τε καὶ ἀρετῆς καὶ συνεχίζουσι τὰ νῦν τὴν ὑπὸ σοῦ τεθεῖσαν ἐν αὐτοῖς θεοφιλεστάτην παράδοσιν, τοῦ εἶναι ἐργαστήρια ἀρετῶν καὶ τελειώσεως ψυχῶν καὶ οὕτω δειχθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς, Βασιλείας Θεοῦ καὶ Χάριτος

κατοικητήρια. Τά δέ σά ἐν Κυρίῳ τέκνα, δι' ὧν ἐρημίας εἰς πόλεις μετέτρεψας, τοῖς σοῖς ἐπόμενα ἵχνεσιν, τόν Κληρον τῆς Ἐκκλησίας τῷ ἀγῶνι ἐκόσμησαν, Ὀσίων τάγματα τοῖς ἔργοις ἠΰφρανον, μαρτυρίαν Ὁρθοδοξίας τοῖς πᾶσιν ἔδωκαν καί ὀσιακῶς τόν βίον κατέλειπον. Ὅθεν, χαίρων ἐπί τῇ εὐλογίᾳ τοῦ σοῦ ἔργου, ὡς παρησίαν ἔχων πρός Κύριον, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν τῶν παραλειπομένων.

Καί νῦν. Θεοτοκίον

Εἴσοδος, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τά Ὀσιακά ἀναγνώσματα

Εἰς τήν Λιτήν Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'

Ἡ Κρήτη σεμνύνεται, ὅτι αὐτῆς γέννημα τυγχάνεις, Ὅσιε. Καί μετ' αὐτῆς συγχαίρει ὁ ταύτης πολιοῦχος Τίτος ὁ Απόστολος, ὅτι ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, ἢ ὑπ' αὐτοῦ εὐαγγελισθείσα γῆ, ἀνέδειξεν ἐν σοί μέγαν Ἅγιον. Καί σὺν αὐτῷ συγχαίρουν Μάρκος καί Ἰάκωβος, ὅτι τάς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καί Ἱεροσολύμοις, τῇ σῇ παρουσίᾳ κατεκόσμησας καί ἐν αὐταῖς ἐδιδάχθης Ὁρθοδοξίαν σέβεσθαι καί ἀρετεῖν διώκειν. Πλήν πλέον ὄλων πρῶτον χαίρει τό τῆς Θεοτόκου Ἀγιώνυμον Ὅρος, ὅτι ἐν αὐτῷ ἤσκησας, φοιτῶν ἐν τῇ τῶν μοναχῶν πολιτείᾳ, ὧν τό τάγμα ὑπερβαλόντως ἐτίμησας. Σὺν τοῖς Ἀποστόλοις οὖν, Πάτερ, ὡς εὐηγγελισάμενος ἀλήθειαν ἐν μέσῳ ἀποστασίας, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τίς δυνήσεται, Ματθαῖε Ὅσιε, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ Ὅρει τῷ Ἁγίῳ διηγῆσεται; Τίς ἢ μή τό σπήλαιον ὃ μάρτυς παρέστη τῆς σῆς ἀσκήσεως; Τοῦ σοῦ ἀειθαλοῦς ἐν τοῖς ὄμμασιν δακροῦ, νηστείας τε καί χαμαικοιτίας τῆς συνεχοῦς, προσευχῆς τῆς ἐμπύρου καί ἀδιαλείπτου, δι' ὧν ἀδαμάντινον τόν χαρακτήρα διεμόρφωσας, ταπεινώσιν ἐκτίσω τήν ὑψοποιόν καί τό σαρκός ὑπερορᾶν ψυχῆς τε καί πνεύματος ἕνεκα. Τίς δύναται ἀφηγήσασθαι ἢ μή ἢ ἄλυσος, δι' ἧς ὡς χαλινῷ τῷ σῷ σώματι ἐδουλαγώγης καί ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκρεμάσω, ἀγρυπνῶν καί προσευχόμενος; Καί τά ἄψυχα μαρτυροῦσι περί τῆς σῆς ἀγιότητος, Ματθαῖε Πατήρ ἡμῶν, διό καί ἡμεῖς σοῦ δεόμεθα, μή παύεις ὑπέρ ἡμῶν ἱκετεύειν τόν Κύριον.

Ἦχος γ'.

Ἐπ' ἐκκλησίαις τιμῶμεν σε, Ματθαῖε Πατήρ ἡμῶν, ἐξαιρέτως διά τοὺς σοὺς κατά τῆς κακοδοξίας ἀγῶνας, δι' ὧν τῷ τῶν Ὁμολογητῶν τάγματι κατετάγης. Ὅτε γάρ, ἐν αἰῶνι τῷ ὀγδόῳ, ἢ τῶν Οἰκουμενιστῶν αἵρεσις ἀνεφάνη καί ἡ τοῦ Παπικοῦ Καλενδαρίου τῷ Πνεύματι βλασφημία ὑπ' αὐτῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπεβλήθη, σὺ μετ' ἄλλων, τοῦ Ἀγιωνύμου Ὅρους Πατέρων, τόν κατ' αὐτῶν ἀγῶνα ἀνέλαβες. Τόν ὑπό τοῦτον δεινῶς χειμαζόμενον λαόν καθηκόντως ἐστήριξας καί διωγμούς ὑπέμεινας, ἐμμένων τῇ τῆς Πίστεως γνησιότητι. Καί τήν Ἐκκλησίαν στηρίζων, Ἦς τόν στολισμόν ἱεροσύλως, δυνάμει ἀλλοτρίᾳ, οἱ καινοτόμοι ἀφήρπασαν, μονάς ἴδρυσας, ἐν μέσῳ διωγμοῦ καί θυέλλης, ἃς ἡ γνησιότης τῆς Πίστεως καί ἡ

ἐργασία τῶν ἀρετῶν, φωστῆρας ἀνέδειξεν τὴν οἰκουμένην ἀυγάζοντας, τῷ τῆς ἀληθείας φωτί. Ταῦτας καὶ ἡμᾶς, σαῖς λιταῖς ἀεὶ φύλαττε, Ματθαῖε Ὁμολογητά, καὶ τῷ Κυρίῳ ἰκέτευε τυχεῖμεν ἐλέους καὶ ἀφέσεως.

Ἦχος δ΄.

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐπιβραβεύουσα ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἔθηκέ σε ὡς λύχνον ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἀνυψώσασά σε τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι. Ὁ ἐξασκῶν, τὰ σά ποιμαντικά ἐπέδειξας χαρίσματα καὶ κατέστης τοῦ σοῦ ποιμνίου ἀληθῶς ποιμὴν τε καὶ ἐπίσκοπος. Τῇ σῇ Ἀποστολικῇ ὄντως πολιτεία, Βρεσθένης καὶ Ἀθηνῶν τοὺς θρόνους κατεκόσμησας καὶ ἀνεδείχθης ἀληθῶς, Ἱεροθέου καὶ Διονυσίου ἄξιος διάδοχος. Ἐν μέσῳ δέ τῆς τῶν σχισματικῶν θυέλλης, Θεῷ πειθαρχῶν, τῷ σῷ ταπεινῷ ὑψώσας ἀναστήματι, τοῖς πάσιν κηρύττων τὴν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀποστασίαν, πάντας καλῶν εἰς ὑπακοὴν Αὐτῇ, ἑαυτὸν προσφέρων ὑπόδειγμα. Καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος Αὐτῆς προνοῶν, ὡς ἀληθῆς Ποιμενάρχης, τῷ σῷ Ἀποστολικῷ ἀξιώματι ἑτέροις πατράσιν μετέδωκας, Ἀρχιερεῖς ἀναδείξας τοῦ ποιμνίου κηδόμενος. Ὑπὲρ οὗ, Ματθαῖε Ἱεράρχα, Χριστόν ἰκέτευε, τυχεῖν ἐλέους καὶ ἀφέσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ὡς Ἱεράρχης, Ὁσιος, Ὁμολογητῆς καὶ Μάρτυς, τιμάσθω Ματθαῖος ὁ τῶν Ἀθηνῶν Ἀρχιεπίσκοπος. Ὡς Ἱεράρχης, ὅτι ἀληθῶς τό αὐτοῦ ποίμνιον, εἰς νομάς σωτηρίους ὠδήγησεν καὶ τοῦτο ἐδίδαξεν, Ὁρθοδοξίαν σέβεσθαι καὶ τιμᾶν. Ὡς Ὁσιος, ὅτι ἀσκητικῶς τὸν βίον αὐτοῦ διήνυσσε, σπήλαιον οἰκήσας καὶ ἐρημίαν πολίσας, μονὰς ἰδρύων καὶ πατήρ μοναζόντων δεικνύμενος. Ὡς Ὁμολογητῆς, ὅτι Ἐκκλησίας τὰ δόγματα ἐστήριξεν, Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν πάσιν κηρύξας, ἐν μέσῳ λαίλαπος σχισματικῶν καὶ δεινοῦ κλείδωνος. Καὶ ὡς Μάρτυς, ὅτι τῇ προθέσῃ ὑπὲρ ἀληθείας ἤλθησεν καὶ διωγμὸν ὑπήνεγκεν καὶ ὅτι πόθος μαρτυρίου τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διέκαιεν, ἕως τό ζῆν ὀσιακῶς ἐξεμέτρησεν. Ταῦτα βραβεύων ὁ ἀγωνοθέτης Κύριος, διὰ μύρου εὐώδους τό αὐτοῦ σκήνωμα ἐτίμησεν καὶ θαυμάτων πηγὴν τοῦτον ἀνέδειξεν καὶ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς οὐρανοὺς ἐδέξατο. Αὐτῷ, ὡς υἱοὶ τῷ πατρί, θερμῶς βοήσωμεν. Μὴ παύση, Πάτερ, ἰκετεύειν τὸν Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ δοῦναι πάσιν ἡμῖν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Στίχον

Ἦχος β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σέ νεκρόν.

Ὅτε Λατινόφρονες δεινῶς, παμμίαρον γλῶτταν ἐκίνουν, κατὰ Χριστοῦ ἀναιδῶς καί τήν Ἐκκλησίαν Του σάλῳ ἐτάρατον, τῇ αἰρέσει ὑπέικοντες οἰκουμενιζόντων, Λατίνων καλενδάριον Ταύτη εἰσάγοντες, τότε σύν ἑτέροις πατράσιν, τούτων ἐκεραύνωσεν τόλμην, Ματθαῖος ἐν τό Ὅρει, ὁ ἀοίδημος.

Λόγων τοῦ Κυρίου, ὡς σοφός κατενωτισθεῖς Ἱεράρχα, ἔργῳ ἠφάνισας τοῦ αἰῶνος τήν αἴρεσιν, ὡς ἀντιτάξας αὐτῇ τήν τοῦ Πνεύματος μάχαιραν καί φωνάς Πατέρων, διό βοῶμεν σοι, χαῖρε τῶν Ἀθηναίων τό κλέος καί Ἑλλάδος καύχημα ὄντως καί Ὅσιων θεῖον σεμνολόγημα.

Θλίψεις καί ποικίλους πειρασμούς, ὑπέρ τῆς ἀγάπης Κυρίου, Πάτερ, ὑπέμεινας καί διωγμούς ὑπήνεγκας, οἷα ποιμήν ἀληθῆς, Ἐκκλησίας στηρίζων ποιμνήν τήν λογικήν, ταύτην καθοδήγησας πρὸς χλόην ἄφθαρτον καί νομάς σωτηρίους, διό συναγάλη ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων καί Χριστοῦ τῷ βήματι παρίστασαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἐπέπεσεν ἡ τῶν καινοτόμων μανία ἐπὶ σέ Ματθαῖε Ἱεράρχα. Τά ἔργα γάρ αὐτῶν ἐκ τοῦ σκότους ὄντα, ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς σῆς ὁμολογίας, ὡς πονηρά κατελέγχοντο. Διό, τοῦ διαβόλου αὐτοῖς συνεργοῦντος, κατὰ σοῦ καί τοῦ σοῦ ἔργου τρόποις ποικίλοις ἐκινήθησαν, διὰ διωγμοῦ τε καί πίεσεως καί συκοφαντίας. Ἀλλά τήν μῆνιν αὐτῶν ἀντιπαρῆλθες, ὡς ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδραζόμενος καί ἔχων διὰ τοῦτο μετὰ σοῦ συμπολεμοῦντα τόν τῆς δόξης Κύριον. Καί νῦν μέν, σύ ἐν οὐρανοῖς μετ' Αὐτοῦ συναγάλλει, ἐκεῖνοι δέ, ἅπαξ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας φωτός στερηθέντες, ἐν τῷ τῆς αἰρέσεως σκότει κινούμενοι, ἀπό πτώσεως εἰς πτώσιν ὀδηγοῦνται καί ἀπώλειαν. Ἄλλ' ὡς Πατήρ φιλεῦσπλαχνος καί περὶ τούτων πάντων πρέσβευε δεόμεθα ἀεὶ τῷ Κυρίῳ, τυχεῖν ἐλέους, φωτισμοῦ τε καί ἀφέσεως.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

«Νῦν ἀπολύεις», τό Τρισάγιον καί τό Ἀπολυτίκιον

(ποίημα Ἀδελφότητος Ἱ. Μ. Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσσης)

Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἀθηνῶν εἶ ποιμένας καί τῆς Κρήτης τό καύχημα, μοναζόντων τό κλέος, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, Ματθαῖε ἱερώτατε, σοφέ, ψυχῶν τε καί σωμάτων ἰατρέ, τῶν ἐν παντοίοις κινδύνοις καί πειρασμοῖς καταφυγή τε καί σκέπη καί ἀγαλλίαμα. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς μυροβλύτην ἀναδείξαντι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν ψάλλομεν Καθίσματα ούτως

Ἦχος πλ. α'. Τόν συνάναρχον λόγον

Ὡς πολύτιμον κόσμον τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ/, Ἱεράρχην Ματθαῖον ἀνευφημήσωμεν/, Ὁρθοδόξων θησαυρόν τόν ἀνέκλειπτον/, λόγοις ἐνθέοις γάρ αὐτός ἐξεπαίδευσεν ἡμᾶς/, σέβειν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν/ καί παραμένειν τῇ Πίστει/ τῶν Ὁρθοδόξων, τήν ἀμώμητον.

Δόξα.

Ὁ αὐτός. Τόν λειμῶνα τῶν λόγων τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν/, τόν ἡμᾶς ὀδηγοῦντα πρὸς τήν εὐσέβειαν/, τόν ποικίλους πειρασμούς ὑπομείναντα/, κλεινόν Ματθαῖον, οἱ πιστοί, ὡς διδαχθέντες παρ' αὐτοῦ/, τιμήσωμεν κατά χρέος/, πρεσβεύει γάρ τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ αὐτός. Τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ πολυώδυνα/ καί σαρκός μου τὰς νόσους ἐν τάχει ἴασαι/, τὰς τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς στήσον, Πανάμωμε/, καί ἐν γαλήνῃ λογισμῶν, εὐχὰς προσφέρειν καθαρὰς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων/, ἀξιώσον Θεοτόκε/ καί ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἄφεσιν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ματθαῖε, ἐν οὐρανοῖς παρεστῶς τῇ Τριάδι/, ἰκέτευε λαβεῖν ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης/, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντας σε/ καί τιμῶντας τήν μνήμην σου/, χάριν, ἔλεος καί ἰλασμόν τῶν πταισμάτων/, ὅπως στόματι δοξάζωμεν καί καρδίᾳ/ Χριστόν τόν Θεάνθρωπον.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ὁρθοδοξίας διδαχαῖς, ὡσπερ ἥλιος μέγας/, ἐφώτισας τήν γῆν/, κακοδοξίας δέ σκότος/, μακράν ἀπεδίωξας/, Ματθαῖε ἱερώτατε/, ὅθεν δεόμεθα τοῦ αἰωνίου ἡμᾶς σκότους/ ἐλευθέρωσον καί φωτισμοῦ σωτηρίας/ εὐχαῖς σου ἀξιώσον.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἀσπόρως τόν Χριστόν ἀπεκήυσας μόνη/, τό θαῦμα ὑπέρ νοῦν/, πῶς Παρθένος καί Μήτηρ/, διό Θεοτόκον Σε προσκυνοῦντες δοξάζωμεν/, Σύ γάρ τέτοκας τόν Βασιλέα τῆς Δόξης/, Ὅν δυσώπησον τοῦ εἰρηνεῦσαι τόν κόσμον/ καί σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τόν Πολυέλαιον Καθίσματα,

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστήρ ὡς ὑπέρλαμπρος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ/, τόν κόσμον ἐφώτισας σαῖς ἱεραῖς διδασκαίς/, Πατήρ ἡμῶν θειότατε/. Ἐτηξας τάς αἰρέσεις πάντων τῶν κακοδόξων/, ἔσβεσας τάς φλογώδεις τῶν βλασφημῶν συγχύσεις/. Διό ὡς Ἀρχιθύτης τοῦ Χριστοῦ/, πρεσβεύεις νῦν ὑπέρ ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τριάδος γενόμενος τῆς Παναγίας ναός/, ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου τούς σέ τιμῶντας πιστῶς/ ἀγίασον, φώτισον/, πλήρωσον τάς αἰτήσεις καί παράσχου τάς λύσεις/, πάντων τῶν ἐπιόντων τοῦ Βελίαρ σκανδάλων/, Χριστόν ὑπέρ ἡμῶν ἐκδυσωπῶν, Ματθαῖε Ὅσιε.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Μονήν τήν ἀγίαν Σου τῆς Κερατέας, Ἀγνή/, ἦν Ματθαῖος ἀνέθηκε τῇ προστασίᾳ τῇ Σῆ/, ἀεὶ περιφρούρησον/ πάντων τῶν τοῦ Βελίαρ προσβολῶν καί σκανδάλων/ καί τῆς τῶν κακοδόξων θεηλάτου μανίας/, ἵνα τιμᾶται πάντοτε ἐν αὐτῇ τό Σόν, Παρθένε, ἅγιον ὄνομα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, «ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΩ ΤΟΝ ΥΜΝΟΝ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ», τῶν δέ Θεοτοκίων «ΠΑΝΑΓΙΑΣ». Μετά τῶν Θεοτοκίων εἰς στ΄, ἡ δέ ἐπωδός «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν».

Ὡδή α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγράν διοδεύσας.

Ἀρχὴν νῦν ποιούμενος ἀνυμνεῖν/, ἀγῶνας, ἀσκήσεις, τὴν ὁσίαν τε βιοτήν/, Ματθαίου τοῦ ἀγίου Ἱεράρχου/, τούτου τὴν χάριν αἰτοῦμαι καί ἔλλαμψιν.

Νικήσας, Ματθαῖε, τό κοσμικόν/ καί ἀντίθεον πνεῦμα, ἀνεδείχθης ὡς ἀληθῶς/, φωστήρ Ὁρθοδόξων καί προστάτης/ καί τούτων φύλαξ, Πατήρ τε καί πρόμαχος.

Τὴν Κρήτην, ὦ Πάτερ, τὴν ἐπὶ γῆς/ κλεινὴν σου πατρίδα, τὴν ἀγιότοκον καί λαμπράν/, εὐχαῖς σου ἀεὶ διατήρει/ εἰρηνικὴν, εὐνομουμένην, Ὁρθόδοξον.

Ὡραῖος ἐδείχθη ὁ σὸς βλαστός/, Πανεύφημος κώμη τῆς Κισσάμου καί καλλονή/ ἐδείχθη Ματθαῖος ἐν τῷ ἀγῶνι/ τῶν Ὁρθοδόξων καί πρόμαχος Πίστεως.

Θεοτοκίον Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ/, Ὁρθοδόξων προστάτης, θλιβομένων καταφυγή/, πρεσβείαις Ματθαίου Ἱεράρχου/, Σὴν ποιμνην, Μήτηρ, ἐν τῇ Πίστει τήρησον.

Ὡδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοουμένων τῆς θεᾶς κατηξιώθης, Ὅσιε/, τοῖς ἐρημικοῖς διατρίβων τόποις τοῦ Ἄθωνος/, εἰς ὄν ἠγώνισαι ἀσκητικῶς καί τήν χάριν/ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδέχθης, Ἄγιε.

Ἰα ζωῆς καθορῶντες σῆς εὐδέστατα, ἔνδοξε/, καί τήν ἐμμονήν σου τοῖς θείοις τοῦ Κυρίου προστάγμασιν/, ἅπας ὁ σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων καλεῖ σε/, δεικνύων ἠγέτην σέ ἐν τῷ Ἀγῶνι, Ὅσιε.

Ὁ στρατηλάτης Ματθαῖος φρούρια δύο ἀνήγειρε/, ἵνα τόν Ἀγῶνα στηρίξει, μονάς ἀγίας του/, τήν τοῦ Σωτῆρος λαμπράν καί ἐκείνην τῆς Θεοτόκου/, ἐν αἷς καί δοξάζεται ὡς τούτων πρόμαχος.

Σέ προβάλλονται πρέσβυν οἱ τῇ μονῇ σου προστρέχοντες/ τοῦ προσκυνῆσαι, Ματθαῖε, θήκην λειψάνων σου/, ἐξ ἧς προχέονται τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει/, ψυχῶν τε καί σωμάτων ἰάσεις, Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Αἰθέρος πλατυτέρα ἢ Σύ γαστήρ, Πάναγνε/, ἐδείχθη, Παναγία Παρθένε, Χριστός ὁ ἀχώρητος/ ἐν Σοί ἐσκήνωσεν, Ὅν καθικέτευε, Κόρη/, μετά τοῦ Ἱεράρχου ἐλεηθῆναι στούς δούλους Σου.

Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μεγαλώνουμε τοῖς πέρασι/, ἢ ὄσιακή σου μορφή τεθρύλληται/ καί νῦν πᾶντες ἐν τῷ στόματι/, τόν σόν ὄνομα προφέρουσιν.

Ἀπολαύοντες, Ὅσιε/, τῶν σῶν θαυμασίων, εὐχαριστήριον/ πάντες ψάλλομεν ἐφύμνιον/, οἱ τῆς σῆς τυχόντες ἀντιλήψεως.

Τανῦν ρεῖθρα θεόβρυτα/ καί τῶν ἰαμάτων βλύζεις νάματα/ καί ψυχῶν λύεις τά καύματα/, ἐνεργεῖα, Πάτερ, τῇ τοῦ Πνεύματος.

Θεῖα ἢ σορός τῶν Λειψάνων σου/, τοῖς ἐν ἀσθενείαις ποικίλαις στένουσιν/, ἰατροῖον ἀναδέδεικται/ καί ἰάσεων πηγὴ ὄντως ἀέναως.

Θεοτοκίον

Νομοθέτην καί Κύριον/, ὑπέρ νόμον, Κόρη, φύσεως τέξασα/ Τοῦτον καθικέτευε σῶσαι, Ἱεράρχου πρεσβείαις ἡμᾶς ἅπαντας.

Ὡδή ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἀληθῶς σε φρουρόν/ καί θερμόν ἀντιλήπτορα/, ἐν ποικίλοις εὐροϊμέν σε πειρασμοῖς/, τῶν δεινῶν ἡμᾶς, Ματθαῖε, ἐξαιρούμενος.

Ἰασιν ψυχῶν/ καί σωμάτων δίδεις, Ἄγιε/, ἐνεργεῖα σῶν θερμῶν ἰκεσιῶν/, τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, Πατήρ ἡμῶν.

Ὡ Ματθαῖε ἱερέ/ ἐκ κινδύνων ρύστης ἔνθεος/ ἀνεδείχθης καί νόσων ἱατρός/ διό ἡμᾶς πάσης βλάβης περιφρούρησον.

Θεοτοκίον

Ἄνασσα ἐκλεκτόν/ σκεῦος Πνεύματος με ἔργασαι/, τόν ὑπάρχοντα δοχεῖον πονηρόν/, τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Παναμώμητε.

Ὡδή στ'. Τήν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ἐπέπεσαν ὡσεὶ κύνες ἄγριοι/, οἱ κακόδοξοι ἐχθροὶ ἐπὶ τήν σὴν ποιμήνην/, καθιλακτοῦντες αὐτήν ἀτιθάσως/ καί εἰς Ἄδην ὠθοῦντες καί ἔλκοντες/, σπεῦσον Ματθαῖε οὖν ταῖς σαῖς λιταῖς καί ἀπό τούτων/ παμμιάρων χειρῶν αὐτήν ἐξάρπασον.

Μονιοὶ τὰ μάλλα ἄγριοι/, τήν ἄμπελον τήν τοῦ Χριστοῦ καταπατοῦσιν/, τῶν κακοδόξων αἰ ὀρδαί, Ἱεράρχα/, ἐπαπειλοῦντες Αὐτῆς τήν ἐρήμωσιν/, πλήν λύτρωσαι Αὐτήν σαῖς δυναταῖς/ πρὸς τόν Δεσπότην εὐχαῖς καί δέησεσιν.

Ναμάτων σε θυσαυρόν ἐπιστάμεθα/ καί πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, ὦ Ματθαῖε/, ἀσθενούντων ἱατρεύοντα πάθη καί ἐνεργείας δαιμόνων ἐλαύνοντα/, δεόμεθά σου οὖν θερμῶς/ ἐκ φθορᾶς καί πειρασμῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ὁρθοδόξων σε προστάτην κηρύττομεν/ καί φρουρόν τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης/, τῶν κακοδόξων διαλύοντα ὄχλον καί δυσεβῶν τάς φλυαρίας καθαίροντα/, διό πάντας νῦν τοὺς εὐσεβεῖς/, Ὁρθοδοξία στηρίξαι δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Γαβριήλ τήν φωνήν, οἱ διὰ σοῦ σωζόμενοι/, Θεομήτωρ, Σοὶ βοῶμεν ἀσιγήτως/. Χαῖρε Δέσποινα κόσμου, χαῖρε κλίμαξ, χαῖρε Ἀδάμ καί τῆς Εὐᾶς ἀνόρθωσις/, τοῦ Λόγου, χαῖρε, καί Θεοῦ/, τό εὐρύχωρον ὄντως παλάτιον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου. Τό ὀσιότητος, Πάτερ, ἀγώνισμα, ἐπιτυχῶς περατώσασα στέφανον, ἀξίως ἀμαράντινον εἴληφας, Ματθαῖε, ἐκ τῶν χειρῶν Χριστοῦ τοῦ Νυμφίου σου, ὑπὲρ ἡμῶν Ὅν ἀεὶ καθικέτευε.

Ὁ Οἶκος

Ελλάδος ἀπάσης ποιμήν ἐντυγχάνων καί οἰκουμένην τὰ δῶρα τὰ τοῦ Πνεύματος φέρων, Ματθαῖε ἀξιάγαστε, ἡμᾶς διέσωζε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως, σαῖς λιταῖς ταῖς ἐνθέρμοις πρὸς τόν Κύριο, ὑπὲρ ἡμῶν Ὅν ἀεὶ καθικέτευε.

Συναξάριον

Τῇ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός μνήμη τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ματθαίου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Στίχοι Ἐλαμψας, Πατήρ, ὡς ἀστήρ Ἐκκλησία,

Ἡ χαίρετε τῇ σῇ ἐν οὐρανῷ καταστάσει.

Δεκάτη τετάρτη Ματθαῖος ἐν οὐρανοῖς ἀνήλθεν.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Νοὸς ἡμῶν τό σκότος/ καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως/, Ματθαῖε ταῖς λιταῖς σου/,
λύεις καὶ διασώζεις/, διό καὶ ψάλλοντες κηρύττομεν/, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν/ Θεὸς εὐλογητός
εἶ.

Πάτερ ὄντως ὑπάρχεις/ ἰσοστάσιος Ἀγγέλων, ἄνερ τρισόλβιε/, Ματθαῖε θεοφόρε/, βιώσας τὴν
ἐκείνων/ πολιτείαν, διό κραυγάζομεν/, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεός/ εὐλογητός εἶ.

Ραθυμίας ἀτόπου/ καὶ δεινῆς ἀμαρτίας ταῖς ἰκεσίαις σου/, Ματθαῖε Λαυρεώτα/, διασώζεις
τούς πίστει/ εἰς σέ προστρέχοντας/ καὶ ψάλλοντας ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν/ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὅσιε, ἀγῶνας/ ἐπὶ γῆς ἠγωνίσω καὶ ποθουμένου ἔτυχας/ καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις/ συνῶν
χοροστασίαις/ περιφρούρει τούς μέλποντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν/ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Ἰατρός εἶ Παρθένε/ ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κόσμῳ κηήσασα/, παντοίων ἀλγηδόνων ἀπάλλαξον
Σούς δούλους/ ταῖς τοῦ Ὁσίου δεήσεσιν/, ὅτι Σὺ ὑπάρχεις τῆς Ἐδέμ θύρα, Εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Σαῖς πρεσβείαις/ αἱ τῶν ψυχῶν ἀρρωστίαι/ θεραπεύονται καὶ πάθη, τρισμάκαρ/, ὅθεν σέ
τιμῶμεν, Ματθαῖε θεοφόρε.

Φῶς τό τοῦ Δεσπότη/ σέ προβαλλόμενοι πρέσβυν/ ἐλπίζομεν τυχεῖν, Ματθαῖε/, σαῖς
πανευπροσδέκτοις πρὸς Κύριον πρεσβείαις.

Ἐλκη τῶν ψυχῶν ἡμῶν/ ἀποκάθαρον καὶ πάθη/ σῇ μεσιτείᾳ, θεοφόρε Ματθαῖε/, ἵνα σέ
τιμῶμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἄνασσα Ἀγνή/ ταῖς τοῦ Ὁσίου λιταῖς καὶ ἰκεσίαις/, τούς τηκομένους νόσοις παντίαις/
καθικετεύομεν Δέσποινα ἀπαλλαγῆναι.

ᾠδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ρῶσιν καί εὐφροσύνην/ ἐμπλίζεις, ὦ Ματθαῖε/, τούς προσιόντας τῇ σορῶ τῶν λειψάνων σου/
καί ἐν τῇ μονῇ σου πίστει καταφεύγοντας.

Εἰρήνην οὐρανόθεν/, Ὅσιε τρισμάκαρ/, καταπεμφθῆναι δυσώπει, πανόλβιε/, τούς διανοία
καθαρᾶ τελούοντας τήν σὴν μνήμην.

Ἱεράρχα σέ τιμῶμεν/, Ματθαῖε Κρήτης γόνε/ καί ἀσιγήτως τόν ὕμνον προσάγωμεν/, σύ γάρ
τόν θρόνον τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν, Πάτερ, ἐκλέησας.

Θεοτοκίον

Σεπτὴ Κυρία κόσμου/, Μαρία Θεοτόκε/, ψυχὰς ἡμῶν καταδρόσισον, Πάνσεμνε/, ρανίσιν Σοῦ
ἐλέους καί σῶσον, Παναγία.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς. Ἐνασκήσας αὐστηρῶς, ἐν Ὄρει τῷ Ἁγίῳ, τῇ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός
κατηγωνίσω τόν ἐχθρόν, διό στεφάνους ἔλαβες παρά Κυρίου, Ματθαῖε Ἱεράρχα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν ἐλκύσας, Ὅσιε/, τῇ ἀσκήσει σου καθεῖλες μηχανάς τοῦ Βελίαρ/,
πολιστῆς δέ ἐγένου ἐρημικῶν/ τόπων, Πατέρων ἐφάμιλλε/, διό τὴν μνήμην σου ἄσμασιν καί
ὠδαῖς/ ἀναμέλποντες τιμῶμεν σου.

Χαίρει ἐν σοὶ νῆσος Κρήτη, ἢ σέ γεννήσασα/ καί Κερατέας κώμη σοὺς ἀγῶνας κηρύττει/ καί
Ἀθηνῶν Ἐκκλησία ἢ τοῦ Χριστοῦ μακαρίζει σε, Ἁγίε/, Ἱεροθέου τοῦ πρώτου τόν μιμητὴν/ καί
Διονυσίου τόν διάδοχον.

Ἡ τῆς Κισσάμου ἐπαρχία χορεύει, Ὅσιε/, ὡς μήτηρ καυχωμένη ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ/, Μονές
δέ Κερατέας καί Κουβαρᾶ/, τούς σοὺς ἀγῶνας κηρύττουσιν/, τούτων ὑπάρχεις γὰρ δόξα καί ἡ
χαρά/, ἡμῶν δέ πρέσβης θερμός πρὸς Κύριον.

Περατωθέντος τοῦ ὕμνου ὃν σύ προσέφερων/, σοῦ δέομαι, Ἱεράρχα/, παντός κινδύνου
φυλάττειν/, ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν καί τὴν ζωὴν/ τὴν ἀγείρω πρεσβείαις σου/ τυχεῖν τῆς
οὐρανοῦ, ἔνθα χορὸς Ἁγίων Πάντων ἀγάλλεται/, ἐν ᾧ καί συγχορεύεις μετὰ χαρᾶς/, Ματθαῖε
Ἁγίε.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Εκ Κρήτης ως άνθος εὐῶδες, τῇ Ἐκκλησίᾳ προσεφέρθης, Ματθαῖε Ὅσιε. Τῆς δέ ἀλήκτου ζωῆς τόν κλῆρον δεξάμενος, ὡς βραβεῖον τῶν ἀγώνων σου, νῦν ἐν οὐρανίοις θαλάμοις μετὰ τῶν τῷ θρόνῳ προκατόχων συναγάλλει. Μεθ' Ἱεροθέου καί Διονυσίου, τῶν τοῦ Παύλου μαθητῶν, καί μετὰ πάντων τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀγιασάντων καί ταῦτας ἀγιαζόντων. Διό εὐχαριστήριον ὠδήν σοί προσφέροντες, ἐν κατανύξει βοῶμεν, μή ἐπιλάθῃ, Ἄγιε, τῆς ποιμένης σου, ἀλλά πρέσβευε Κυρίῳ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καί νῦν. Θεοτοκίον

Δοξολογία Μεγάλη

Μεγαλυνάριον Χαῖροις τῶν Ὁσίων ἢ καλλονῇ καί τῶν μοναζόντων τιμῇ, δόξα, καί στολισμός, χαῖροις τῆς πλάνης ὁ μέγας καθαιρέτης καί τῆς Ὁρθοδοξίας Ἄτλας ὁ σύγχρονος.

Στίχοι Ἄτεχνον ὕμνον Ματθαῖε δέχου,
ὄν εὐλαβῶς ἐκ πόθου καί ἀγάπης σύ προσφέρω.
Ἄντίδωρον δέ μέγα ἀντ' αὐτοῦ παράσχου,
τὴν τέχνην μαθεῖν τῆς μετανοίας, Πάτερ.

Αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. ΑΜΗΝ.